

jeg vil med Hensyn til den nu forestaaende Afstemning over Sagens Overgang til 3die Behandling. Ligefaa naturligt, som jeg finder det er, at det Flertal, der samlede sig om Ministeriet den 8de November og den 17de December, nu stemmer for Finantslovens Overgang til 3die Behandling, ligefaa naturligt er det — og det maa vel ogsaa den ærede Ordfører kunne forstaa, skøndt han ikke synes at kunne forstaa det meget af det, som ellers enhver almindelig Lægmænd i Danmark forstaa, nemlig vor Stilling — at vi kunne forholde os til dette Spørgsmaal ligesom til de tidligere og lade de Herrer, der nu danne det parlamentariske Flertal her i Thinget og lede den nuværende Situation, være ene om den Fornøielse. Jeg finder det som sagt i fuldstændig Konsekvens med deres tidligere Afstemninger. Jeg skal nu følge det Angreb, som den ærede Ordfører rettede mod Mindretallets Erklæring i Slutningen af Finantsbetænkningen. Jeg var noget spændt paa at faae at vide, hvad det var, Udvalgets Flertal forstod ved de væsentlige Punkter i vor Erklæring, som skulde være urigtige. Nu indskrænker det sig imidlertid til et Par, som efter mit Skjøn ikke ere de væsentlige, nemlig til Udtalelserne om de fire konstitutionelle Punkter og til den lille Linie om Forhandlingsmaaden i Udvalget. Den ærede Ordfører udtalte om de 5 Punkter, at han og hans — altsaa det ærede Thing, os foruden — havde faaet alt det, de vilde have ifjor. Det forekommer mig, at hvis det var saa, skulde de Herrer have været saa betænksomme at faae det stillet op paa den Maade i Fjor; thi saa havde vi været frie for meget Besvar og mange Ulemper, og der hørte saamænd ikke stor Opsindssomhed eller mange Maaneders Underhandlinger til, for at finde paa at lave et daarligt Forslag om Kronborg Amtstue, og saa sige: inden vi blive færdige med dette Forslag, kunne vi ikke tage Spørgsmaalet op paa Finantsloven; og derfor lade vi det gaa ud, eller til at skrive en Anmærkning om Stiftsmidlerne, hvorved man værnere om „den Kongen hidtil tilkommende Ret“. Det forekommer mig kun, at det kunde være meget lettere gjort i de ti Dages Fællesudvalg, hvis de ærede Medlemmer, hvoraf de fleste jo sad i Fællesudvalget, den Gang havde været saa opfindsomme som nu. Jeg skulde med Frøielse have hjulpet dem i Fjor, saa havde vi været fri for megen Fortræd. Men jeg tror nu ikke, at den ærede Ordfører faar hærken dette Thing eller Landet, Bælgerne — som han dog gjerne vilde have med dertil — til at forstaa, at han har Ret deri, at det var det Samme, Thinget vilde i Fjor, som den ærede Ordfører nu har sat igjennem i Nar. Nu modificer den ærede Ordfører vores Udtalelser angaaende disse Punkter, men specielt nævne han kun et, nemlig Stiftsmidlerne. Der have vi tilladt os at sige, at det forekommer os, at dette Forslag og dets Indhold

„vilde være en flettere Udvei end, om man ligefrem havde ladet denne Sag ligge“. Der er ingen væsentlig Urigtighed heri; jeg henviser i saa Henseende til Forhandlingerne forleden Dag, da det viste sig, at denne Betragtning deles af Halvdelen af den tidligere Opposition mod Ministeriet Estrup. Jeg skal ikke komme dybere ind paa dette Punkt i vor Erklæring, da det er forhandlet udførligt forleden Dag, og den ærede Ordfører har endogfaa i den Grad maattet give os Ret, at han gjentagne Gange eftertryffeligt lovede, at han vilde se at forandre dette Punktum til 3die Behandling, saaledes at det kunde blive modtageligt for de Medlemmer paa hans Side i Salen, som udtalte Lov og Forbehold med Hensyn til Sagen, og nu nogle Dage efter tror den ærede Ordfører at kunne stemple som en Urigtighed, hvad vi her have sagt, og hvad en Debat udfom har godtgjort. Da den ærede Ordfører ikke nævnte Kronborg Amtstue, skal jeg gaa let forbi den; jeg skal kun sige, at naar den ærede Ordfører sagde, at vi betragte denne Sag, der i Fjor stredes saa meget om, som opgivet fra Flertallets Side, er det fuldstændig rigtigt. Hvorvidt den ærede Ordfører mener, at denne Betragtning er rigtig, er en anden Sag; men at vi betragte det saaledes, er rigtigt. Da den ærede Ordfører ikke udtryffeligt har benægtet, at dette Spørgsmaal var opgivet, har jeg ikke særlig Anledning til at imødegaa ham paa dette Punkt, men jeg skal dog henstille, hvorvidt dette Spørgsmaal — nemlig om den konstituerede Amtsforsvalters Lønning og om, hvilken Indflydelse Thinget maatte have derpaa — ikke i Samlingens 5te Maaned maa antages at ville blive opgivet nu, efter at man har opgivet det hidtil, og efter at man for to Maanedes siden har indbragt et Lovforslag for at imødekomme andre Anstuelser ogsaa om en anden Sag, nemlig om Amtsstueforholdenes Ordning. — Theaterspørgsmaalet have vi ligeledes forhandlet forleden Dag, og man ser jo, at Flertallet der er gaaet videre, end vi tilbød i Fjor. Nu lader den ærede Ordfører saa usfyldig ogsaa med Hensyn til dette Spørgsmaal; men den ærede Ordfører veed jo meget vel, at, hvad vi i Fællesudvalget tilbød, og hvad Folkethinget stemte for den 31te Marts, tilbød vi, og stemte Folkethinget for under den Forudsætning, at vi skulde faae en Finantslov, idet Landsthinget modtog de andre Punkter: Kronborg Amtstue og Anmærkningen om Stiftsmidlerne, saa at vi altsaa ikke stillede os saaledes, som den ærede Ordførers behageligere Form eller Indhold nu fremstiller det (Afbrydelse af Bille). Man er ikke altid forpligtet til at være behagelig mod dem, der altid ere ubehagelige mod os. Dermed har jeg sagt nok med Hensyn til de reelle Punkter. Jeg kan ikke se, at den ærede Ordfører med et eneste Ord har imødegaaet en eneste Løddel af, hvad der derom er sagt i vor Erklæring og iøvrigt